

996000

FŐTISZTELENDŐ ÉS TUDÓS

KARDHORDÓ AMBRUS

URNAK,

A BÖLCSÉSZET ÉS SZÉPMŰVÉSZETEK TUDORÁNAK,
KEGYES-TANITÓRENDI ÁLDOZÁRNAK,

1878. OKTÓBER 13-án DEBRECZENBEN TARTOTT

ÜNNEPÉLYES ARANYMISÉJE

ÉS

FÉLSZÁZADOS TANÁRI JUBILEUMA

ALKALMÁBÓL

ŐSZINTE SZERETET ÉS KEGYELET JELÉÜL TISZTELŐI S VOLT TANITVÁNYAI.

DEBRECZEN.

NYOMATOTT A VÁROS KÖNYVNYOMDÁJÁBAN.

1878. O.

Debreceni Egyetem
Egyetemi és Nemzeti Könyvtár

7225 5124

Lemondani az élet hajnalába'
Egy emberélet boldogságirul ;
Tudni: virág, lomb .... és minden .... hiába,
Mert ez nekünk már többé nem virul ;
Szünetlenül egy eszméért hevülni :
Hogy embertársunk boldog mint lehet ?
S ha ezt elértük, aztán félreülni ....
Ilyet csupáncsak nagy lélek tehet.

Per laborem vita longa fit, nos perennes facit.

Seneca.

Nem egy caesar világverő hatalmát
Jöttünk csodálni e falak közé,
Ki megrendítő büszke diadalmát
Egy félvilág vérével öntözé;
Nem a szellem egének meteorja,
Ki nagy lelkének fényével lep el,
Ki ragyogását századokra szórja . . .
Egy agg csupán . . . kit szivünk ünnepel!

Egy agg csupán . . . De érdemekbe' gazdag!
Bár megpihent már s nem fárad, mivel . . .
Hisz lábánál egy ötven évi asztag
Áldásos, érett, telt gyümölcsivel!
És kell-e több mint ötven év gyümölcse,
Amit csupán egy munkás kéz hagyott?
Van-é, ki tisztét hívebben betöltse?
És kell-e ennél érdem még nagyobb?

Az élet árján — és nem csüggedetten —
Félszázadot még élni is elég!
Hogyan maradna hát az elfeledten,
Kinek ez élte munkában telék?
A küzdelemnek oly nehéz az útja
És oly kevés a jó, mit ez kínál! . . .
Nagy lélek az, mely ezt hiven befutja
S még akkor is erős, ha végén áll!

Magasztos volt a pálya, melyre lépél
Félszázadéve ifjan, lelkesen;
S bár utjain tán egy rózsát se tépél,
Nem tántorodtál vissza perczre sem.
Szent lángu tűz hevíté tiszta lelked
A legdicsőbb, legszentebb czél felé;
Szived szünetlen affelé emelted . . .
Hiszen örömét, üdvét ott lelél!

Lemondani az élet hajnalába'
Egy emberélet boldogságirul;
Tudni: virág, lomb . . . és minden . . . hiába,
Mert ez nekünk már többé nem virul;
Szünetlenül egy eszméért hevülni:
Hogy embertársunk boldog mint lehet?
S ha ezt elértük, aztán félreülni . . .
Ilyet csupáncsak nagy lélek tehet!

Oh ünnepelt, ki itten állsz szerényen
Titkolt, nevetlen érdemid között:
Bocsásd meg, ha — bámulva ez erényen —
Szavunk dicsérő mezbe öltözött!
Bocsásd meg ezt ma, ünnepelt, minékünk,
Lelkünk mélyéből jön e tisztelet;
E nap tied, e nap csak érted égünk,
Téged ünneplünk mindenekfelett.

Tekints reánk egy pillanatra, kérünk,
E hódoló mind régi ismerős;
Nekünk valál barátunk és vezérünk,
Neked köszönjük, hogy szivünk erős.
Te oktatal bennünket szépre, nagyra
És annyi jóra csüggedetlenül —
Neked köszönjük, hogy magunkra hagyva,
Megállhatánk a vészben emberül.

Oh s hány van ilyen, aki — mint mi — tőled
Nyeré a drága szellemkincseket,
Ki lelkesülve emlékszik felőled
S ily nagy hálával tartozik neked?
És mennyi van, kit emberré te tettél,
Ki gyámolatlan, tévedezve járt! . . .
Oh, nincs feledve ez, ne félj! . . . A tett él
S nevedre ez vet örök dicsugárt.

S midőn az önkény jogainkra hágott
És összeesküdt minden ellenünk
És elfuvák a végső mécsvilágot,
Bilincsre verve testünk, szellemünk:
Te mint a szikla rendületlen álltál
A porba hajló gyenge fák között
S bár nem csatáztál és bár nem kiáltál,
A pusztító ár rajtad megtörött! . . .

De hallgatunk; szavunk az érzet árja
Lelkünkbe fojtja, nem beszélhetünk;
Örömben égő ajkaink' lezárja
A hódolat és hálaérzetünk . . . .
S miért is vágnánk hangos tüntetésre,
Mely minden perczen újabb szint cserél?
Hiszen neved szivünk mélyébe vésve
És tetteidben mindörökre él! . . .

DENGI JÁNOS.

